

Chuyện ba người

Cô và Mai học chung với nhau từ mẫu giáo. Thời đó, bạn bè xúm xít cả bọn, cô không có ai là bạn thân cả, nhưng hai bác bên Mai rất thân tình với ba mẹ của cô nên mỗi lần cô được mẹ sai đem quà cho nhà Mai thì thường cô lợi dụng ở lại chơi với bạn cả buổi chiều. Mai có đôi mắt to và đẹp như Audrey Hepburn, nên khuôn mặt trông như đầm. Đó là con bạn đẹp nhất mà cũng hiền nhất, để lại cho cô những ấn tượng đẹp cho đến nay, mặc dầu Mai đã rời trường từ năm đầu trung học vì gia đình dọn về Saigon.

Vào năm đó, lớp cô có một nàng mới từ trong Nam ra....thành phố cô ở cũng lớn nhưng làm sao so sánh được với Saigon. Bởi vậy người ta phải tân tiến, văn minh hơn lũ học trò tỉnh lẻ là cái chắc... Cô nàng đem lại sự sống động cho lớp học, không phải vì là người đẹp mà thôi, mà vì cô nàng học xuất sắc...Hoàng, người cao dong dỏng, thân liễu yếu gầy, nhưng giờ thể dục cũng không thua một thể thao gia nào đâu nhé, nàng chạy thi 200metre, ăn đứt tụi con gái trong lớp, nhảy cao, leo dây rất cừ, chỉ thua cô cái màn chơi ...u. ...Những năm trung học, nàng có không biết bao nhiêu là cây si, nhưng chẳng anh nào lọt được vào mắt xanh cô nàng, mặc dầu cho đến bây giờ, mỗi lần họp mặt trường cũ, bạn bè vẫn còn hâm mộ nhắc đến những mẩu chuyện si tình của các chàng với Hoàng ...

Cô may mắn ngồi gần Hoàng trong suốt những năm trung học nên hai đứa chơi với nhau khá thân. Nhưng việc học vấn của cô chẳng nhờ vậy mà khá hơn, vì cô miên man với nhiều sinh hoạt ngoài việc học nên cái gì cũng phiền phiền, học bạ được xếp ngang ngang giữa lớp là cô hài lòng rồi...cô lúc nào cũng vậy...

Ngày thi tú tài, nàng đỗ thủ khoa, cô cũng lớp ngóp vớt được cái bằng toàn phần, vui rồi...

Hai đứa đều thích đi Thụy Sĩ du học, rủ rê nhau nộp đơn, vậy mà nàng đi thuận buồm xuôi mái, cô thì lang thang hết đại học này, qua phân khoa khác cả mấy năm trời...

Tháng 8, 75....cô chân ướt chân ráo từ trại tị nạn sang đến đây, biết ra mình có hai người bạn cũ đang ở thành phố này...cô mừng quá, bắt lại liên lạc...

Vậy mà mất đến mấy mươi năm sau, cô mới được ngồi lại cùng bàn với hai người bạn. Mái tóc của Mai đã pha muối tiêu hết nửa đầu, tóc cô đang nhuộm màu nâu nâu đỏ đỏ nhưng vẫn không che nổi vẻ lưa thưa, Hoàng thì xinh xắn với những lọn tóc mềm mảnh mai, rất mới, sau kỳ trị liệu chimio...

Thức ăn gọi đầy một bàn, đồ chay đồ mặn lung tung xèn, và cứ thế mà vừa nhâm nhi vừa nhắc chuyện xưa...

Tuần đầu tiên, ba đứa trút nỗi niềm, giận hờn nhau chỉ mấy chục năm mà không thềm gặp, cũng chẳng ới nhau một tiếng ???

Ồ...vì cơm áo... vì nuôi con...vì bệnh hoạn...vì...

Xạo! Trong một thành phố, nhỏ như cái lỗ mũi, hưởng chi, thương nhau thì mấy núi cũng trèo chứ...tụi bây không chịu nói, để ta khai trước...

Cô kể lể... con Hoàng, ta gọi phone cho mi được vài lần lúc mới qua, mi không đi gặp ta thì thôi, ta mặc cảm tội nạn, làm sao kiếm mi hoài được. Rồi lúc ta mời mi đi ăn đám cưới, mi không thèm trả lời... Ta lặn luôn. Mai thì lúc đó ta có hỏi mấy người quen, họ nói mi ở đây không chơi với ai cả...vậy là ta bỏ cuộc. Nhưng con Mai thì còn tha thứ được vì tụi mình không liên lạc từ hồi 12 tuổi, chứ Hoàng, đến Noel 74 ta còn nhận được thiệp giáng sinh...thế là thế nào???

Cô hung hăng la lối nhưng biết là đứa nào cũng trùng trùng tâm sự...gặp nhau một ngày, vui một bữa...ba đứa bạn hẹn hò mỗi trưa thứ tư, đón nhau đi ăn ...Cô vẫn làm tài xế như muôn thuở...

Hoàng của cô là một người xuất sắc nên đi đâu cũng thành công, nàng làm chức rất cao trong hội đồng thành phố. Lúc còn chưa gặp lại nhau, mỗi lần nhận tờ thuế nhà, thấy chữ ký của bạn trên tấm hóa đơn, cô thường nghĩ vẩn vơ về những ngày xưa, lúc hai đứa hay cặp kè. Hoàng nhìn ra đúng là tiểu thư khuê các, ngoài giờ đến trường, đi đâu cũng có xe nhà đưa đón, còn cô chạy rong ngoài đường với chiếc Yamaha suốt ngày... bởi thế có những buổi chiều nghỉ học, cô ghé nhà nàng, hai đứa bào bắp, xạo với bỡ cho chút đường muối mặn mặn ngọt ngọt...ăn hoài không ngán...và hẳn ngồi nghe cô kể chuyện ta bà....mà ham...

Mai và Hoàng làm việc trong chính phủ, quen biết nhau từ lâu. Phần cô, mặc dầu không liên lạc với bạn, nhưng cô vẫn biết tin tức qua những người quen...Mai, sau trận đau cột xương sống, đã ăn chay trường, hiện đang sửa

soạn về hưu.

Năm nào vừa nghe tin Hoàng bị ung thư ngực, cô hốt hoảng muốn thăm thì người quen lại cản, nói Hoàng không muốn gặp ai...nhưng rồi cô không cảm lòng được, năm sau cô gọi cho Hoàng. Thời gian đó Hoàng rất vui vì đã khỏe lại, sắp trở về làm việc.

Tiệm Nam Sơn có bán món ăn chay, cô chọn nhà hàng này để Ni cô Mai được ăn uống thoải mái. Từ ngày nghe hấn ăn chay, cô cho hấn lên ngay chức ni cô. Mà thiệt, hấn không mấy khi ở nhà, một năm đi thiền ở Cali và Texas không biết mấy lần..chắc trước sau gì cũng sẽ thành ni cô !!!

Hoàng và cô thì vẫn còn khoái khẩu nên gọi thêm món mặn. Tụi nó ham nói...

Cô vừa nói vừa ăn, lần nào thức ăn trên bàn cũng sạch ráo...

Nhớ một hôm cô có chuyện buồn trong lòng, đến gặp bạn bè mà mắt còn ướt. Cô đã quen che dấu tâm tình mình sau những nụ cười tươi... Cô vẫn nghĩ, trong công việc làm thường ngày của cô, những người đến với cô, họ cần sự an tâm, chữa trị...cô phải tươi cười, tạo sự tự tin và thoải mái chung quanh...Vì vậy, ngồi xuống bàn, cô bắt đầu huyền thuyên kể chuyện tuần vừa qua cho hai bạn nghe...đến phiên Hoàng nói, nàng kể lại những ngày bệnh hoạn, những lúc hụt hẫng. Là lần đầu tiên bạn nói cho cô nghe về căn bệnh mà bạn đã chiến đấu trong hai năm qua...Cô lại thấy mắt mình đang ướt...Hoàng nắm tay cô...mi khóc đi...nước mắt là của mình mà...có vay mượn ai đâu mà sợ phải nợ nần...Và nước mắt cô tuôn...

Bạn bè cô vậy đó...hai mươi mấy năm không gặp, hay mới gặp nhau ngày hôm qua...có khác gì đâu ?

Sáng nay cô vừa ra khỏi cơn mộng, cô thấy Hoàng cười rất tươi, vẫy vẫy tay như từ giã, cô muốn gọi lại nhấn nhẹ điều gì đó...nhưng vụt thức giấc...nhìn đồng hồ, mới năm giờ, trời bắt đầu sáng...

Ngồi vào bàn, đọc lại những dòng chữ xưa viết cho nhau...

Hai người đẹp,

Lau qua không viết thư thăm. Các bạn khỏe chưa?

d. vẫn lu bu công việc. Sức khỏe cũng được được.

Hè sắp tới rồi. (mùa Xuân ngán qua, không kè nua) hai bạn có định đi đâu chơi không?

Thầy bên Paris sắp soạn reunion cho 2005, tung bung qua . .D chắc chán không đi đâu xa được, và lại làm việc cả năm, cũng mệt mỏi, chỉ thích nằm phơi bụng trên bãi biển thôi.

Hôm nay thấy trời nắng đẹp quá, nhớ tới hai NANG, viết thư thăm vài câu đây.

Bonne journee.

dx

Hoàng qua đời vậy mà đã bốn năm rồi, ni cô vẫn đang tu, cô hay nói với ni cô, tu nhiều nhiều xí nhẹ, còn cứu vớt dùm bạn bè...

Tuần vừa qua, lại nhóm họp trường cũ ở San Jose...cô thì không siêng tham gia...cuộc đời cô chỉ loanh quanh với gia đình...

Viết cho chị Ngân Hà & July đọc, để thấy mình trong đó nha...vài mươi năm sau....

Áo Vàng

2009, mùa thu

(Trong truyền tập ‘Giữa Những Tờ Thư’)

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 28 tháng 12 năm 2009